

ВЯТЪРЪТ И ДЪЖДЪТ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Вървял веднъж един човек по пътя и търсел някъде място за ратай. Изведнъж чува — под моста сякаш се борят двама души. И той се обадил без да иска:

— Хайде на добър час! Карай!

Продължил той своя път. Не щеш ли, настигнали го двама странници. Единият го попитал:

— Приятелю, ти на кого каза „На добър час!“ — на мене или на него?

Мислил, мислил човекът, нищо не можел да измисли; нито на единия, нито на другия бил пожелавал успех.

— Ей тъй, казах го на вятъра — отвърнал той.

А това били Дъждът и Вятърът — те се борели. Тогава Вятърът почнал да дразни Дъжда:

— Видя ли, глупчо, той на мене каза „На добър час!“

Продължил пътя си човекът, а Вятърът го настигнал и го посъветвал:

— Знаеш ли какво, приятелю? Иди в това и това имение, постъпи там като ратай, но не искай от господаря за труда си нищо друго, освен да посее за твоя сметка три крини пшеница.

Този господар имал земя колкото щеш, какво били за него три крини пшеница? И тъй, спогодили се двамата. Замолил се човекът за работа, а господарят посял три крини пшеница за негова сметка. Само че когато сеели пшеницата, излязъл на полето Вятърът, разпръснал зърното и с три крини пшеница засял огромна нива. Поникнала една пшеница — да ѝ се ненагледаш, расте като гъста гора!

А Вятърът не се стърпял и решил да се похвалил на Дъжда. Литнал той към него и рекъл:

— Чу ли какъв хитрец е този човек? Станал ратай при един господар, спазарил се за три крини пшеница, но с тези крини огромна нива посял. А пшеницата — да ѝ се ненагледаш!

Дъждът отговорил:

— Добре де, съгласен съм, че твоят човек е голям хитрец! Само че ако се извие буря и падне град, нищо няма да стане от пшеницата му!

Изплашил се Вятърът, полетял пак при човека.

— Приятелю, знаеш ли, че град ще очука пшеницата ги? Я вземи ти, че я продай на господаря още на зелено, макар и по-евтино, макар и

на половин цена.

Отишъл човекът при господаря и му рекъл:

— Купи ми пшеницата на половин цена. Къде ще я дая аз? Нито килер имам, нито хамбар.

Пшеницата била наистина много хубава и господарят я купил. Заплатил я той, а още на другия ден се извила буря, паднал град и от пшеницата нищо не останало.

Полетял Вятърът при Дъжда и рекъл:

— Чу ли какъв хитрец е този човек? Продаде си пшеницата на господаря, а още на другия ден град очука нивата му, нищо не остана от нея.

А Дъждът му отвърнал:

— Ех, че голяма хитрост. Продал я на господаря, но ако сега завали топъл дъждец, пшеницата ще се вдигне и ще стане още по-хубава.

Отново полетял Вятърът при човека.

— Слушай, приятелю, ще се оправи твоята пшеница, откупи я от господаря си, той ще ти я отстъпи на половин цена.

Защо му е на господаря такава пшеница? Той дори се зарадвал, че ще се отърве от нея. А щом човекът купил пшеницата, бурята утихнала, завалял топъл дъждец и пшеницата почнала да се изправя, засилила се и дала богата родитба.

Ожънал човекът пшеницата, натъпкал навеса със снопи.

А Вятърът пак се похвалил пред Дъжда:

— Ех, че хитрец с този човек! Напълни си навеса със снопи.

— Затова пък няма да овършее много. От всеки харман снопи — по крина!

Лети Вятърът при човека:

— Слушай, приятелю, суши си снопите по-малко. Колкото и снопи да сложиш на хармана, все по крина ще овършееш.

Изушил човекът пет снопа, овършал ги, гледа — само крина жито. Изушил три снопа, овършал ги — пак една крина. Почнал той тогава да вършее сноп по сноп. Овършее един сноп — крина. Овършее друг — още една. Овършал всичката пшеница и много зърно събрал. Не знаел просто къде да го сложи.

А Вятърът пак се похвалил на Дъжда:

— Какъв хитрец е този човек! Овърша цяла планина жито, просто не знае къде да го дене.

Нищо не отговорил Дъждът, а само си помислил: „Полза няма да има той от това жито. Да не ми е името Дъжд, ако той хапне от брашното си баница!“

Още веднъж полетял Вятърът при човека:

— Беда, приятелю, изглежда, че Дъждът е замислил нещо лошо! Върви веднага на воденицата, смели жито и изпечи от брашното две баници — едната голяма, другата — малка. Занеси и двете баници под моста, където се борехме с Дъжда и кажи: „Голямата баница е за Дъжда, а малката за Вятъра.“

Човекът направил всичко, което му поръчал Вятърът. Докато яли баниците, Дъждът и Вятърът се помирили помежду си и Дъждът престанал да пакости на човека.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.